

РЕШЕНИЕ

№ 6369

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11724** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Т. Ц., гражданин на Г., чрез адвокат Д. Я. срещу Заповед № 5364з-6173 от 19.12.2024 г. за отнемане на издадено на чужденеца право на постоянно пребиваване, постановена от Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните разпоредби и при несъответствие с целта на закона и в противоречие с принципите на справедливостта, от неоправомощено лице и без мотиви.

Твърди се, че административният орган неправилно и необосновано е пренебрегнал направеното от Т. Ц. в хода на административното производство искане за спиране на производството, като е представил писмени документи и информация, че е налице производство по отмяна на наложената от Ш. забрана за влизане в Шенген.

Инвокирани са доводи, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, защото не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и не са събрани всички относими доказателства. Административният орган е имал възможност и задължението, в рамките на консултацията процедура служебно да изиска информация относно достоверността на наведените от чужденеца твърдения, че е налице производство по отмяна на наложената от Ш. забрана за влизане в Шенген. Така на практика е нарушен принципа на служебното начало, регламентиран в АПК. На оспорващия не са дадени указания, какви точно документи е следвало да представи, за да докаже наличието на процедура по обжалване на наложената му от шведските власти принудителна мярка.

Като съществен порок на оспорената заповед се сочи обстоятелството, че при издаването ѝ не е взето предвид обстоятелството, че Т. Ц. е пребивавал трайно на територията на страната и не е изяснил твърденията на шведските власти, че той пребивал трайно на територията на Ш..

Неправилно Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР е направил извод, че разпоредбата на чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ е императивна. Приложението ѝ е в зависимост от това дали е проведени консултации с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане. В случая такава процедура не е била провеждана, поради което оспорената заповед е незаконосъобразна.

На последно място се застъпват доводи за несъобразяване с целта на закона при издаването на оспорената заповед. На Т. Ц. е издадено разрешение за постоянно пребиваване на територията на страната на 24.10.2024 г., при наличието на сигнал в ШИС забрана за влизане в Ш. пространство. Само два месеца след това е издадена процесната заповед, което не съответства на целта на закона.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощения от него адвокат Я. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски за платена държавна такса.

Ответникът се представлява от юрисконсулт Ч., който оспорва жалбата. Посочва, че в акта на Директора на Дирекция „Миграция” – МВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отнемане на издаденото разрешение. Счита, че заповедта е постановена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Административното производство по издаването на оспорената заповед е образувано, след като в дирекция „Миграция” - МВР е постъпило писмо рег. № В-17655/02.08.2024 г. по описа на дирекция „Международно оперативно сътрудничество” – МВР, (ДМОС), съдържащо данни, че Ш. стартира предварителна консултационна процедура в съответствие с чл. 10 от Регламент (ЕС) 2018/1860 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за използването на Ш. информационна система за целите на връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети държави. Компетентните шведски власти са установили, че Т. Ц. не отговаря на изискванията за престой в Ш. и е работил без разрешение. В тази връзка е издадено решение за връщане, придружено със забрана за влизане на територията на Шенген за период от три години. Намерението на шведските власти е да въведат спрямо грузинския гражданин сигнал в ШИС по чл. 3, от Регламент (ЕС) 2018/2860, съобразно който „Държавите членки следва да предприемат всички необходими мерки за връщането по ефективен и пропорционален начин, на незаконно пребиваващи граждани на трети държави в съответствие с разпоредбите на Директива 2008/115/ЕО.

Дирекция „Миграция” – МВР е установила, че на Т. Ц., с решение № 935740/18.10.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция” – МВР е издадено разрешение за постоянно пребиваване на територията на Б., на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

При отчитане на постъпилите сигнал в Ш. информационна система (ШИС) е поискано стартиране от дирекция „Международно оперативно сътрудничество” - МВР на консултационна процедура по чл. 27 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета спрямо чужденеца. В хода на консултациите е установено, че компетентните шведски власти са взели решение на

25.07.2024 г. за въвеждане на отказ за влизане на територията на Шенген на Т. Ц., на основание на това, че чужденецът не отговаря на изискванията за престой в Ш. и е работил без разрешение от компетентните власти. Същият е бил извеждан принудително от Ш. неколнократно. Санкциониран е за нарушение на правилата за движение по пътищата и са му повдигани обвинения за маловажни кражби. Решението е влязло в сила на 17.08.2024 г. и е за срок от 4 години. Сигналът от Ш. е въведен на 13.09.2024 г. като забрана за влизане или пребиваване на територията на Шенген.

На основание чл. 26 от АПК, Т. Ц. е бил уведомен за започналото административно производство и му е дадена възможност да направи възражения и да представил доказателства.

Административният орган е приел, че чуждестранният гражданин е използвал предоставеното му разрешение за постоянно пребиваване не за установяване на територията на Б., а за установяване на територията на Ш..

Т. Ц. се е възползвал от правото си на възражение, посочвайки, че не е запознат с наложената му от Ш. забрана за влизане на територията на Ш. пространство и че е иницирал производство по оспорване на тази забрана в Ш.. Поискал е спиране на производството по издаването на заповед за отнемане на разрешението му за постоянно пребиваване.

Административният орган е приел възражението за неоснователно, предвид, че представените документи, касаещи иницирираното обжалване на решението за забрана и влизане на територията на Шенген, представляват само кореспонденция между Т. Ц. и неустановено лице, за което той твърди, че е негов адвокат.

Преди да издаде оспорената заповед, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е преценил приложението на разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Установил е, че чужденецът не принадлежи към категориите уязвими лица, няма производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, няма трайни семейни, културни и социални връзки с Б., поради трайното му установяване на територията на Ш., през последните години.

Отнемането на предоставеното му разрешение не би засегнало правото му на личен и семеен живот, съгласно чл. 8 от ЕКПЧ.

Описаните данни и обстоятелства са отразени в становище рег. № 5364р-30926 от 19.12.2025 г., съставено от Началник на отдел ЗМБГ, при Дирекция „Миграция“ – МВР и е направено предложение до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да се издаде заповед за „Отнемане на правото на пребиваване на чужденеца Т. Ц. в Република Б..

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена лично на Т. Ц. на 21.10.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 05.11.2025 г. (вх. № 99489), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на Т. Ц. са налице предпоставките по чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 19 от

ЗЧРБ за издаване на ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република Б.”, т.е. той е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 5364з-6173 от 19.12.2024 г. е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ.

Тя е съставена и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването ѝ.

Настоящият съдебен състав приема, че по отношение на Т. Ц. е налице издаден отказ за влизане, издаден от австрийските власти на основание чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006.

Според пар. 1, б. „а” на тази разпоредба държавите членки въвеждат сигнал за отказ за влизане и пребиваване, когато държавата членка е стигнала да заключението, въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплахата за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност, като в резултат на това държавата членка е приела съдебен или административен акт в съответствие с националното си право за отказ за влизане и пребиваване, и е въвела национален сигнал за отказ за влизане и пребиваване.

В разглеждания казус е безспорно, че ”ДМОС” – МВР, била информирана от шведските власти са информирали ”ДМОС” – МВР, че на Т. Ц., гражданин на Г. е наложена ПАМ – отказ за влизане в на територията на Шенген. Мярката е наложена на 25.07.2024 г. и е влязла в сила на 17.08.2024 г. за срок от четири години.

Настоящият съдебен състав не би могъл да прави инцидентна проверка на законосъобразността на наложената ПАМ срещу Т. Ц. от компетентните шведски власти, в рамките на настоящето производство.

Съдът намира, че е спазено изискването на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 19 (лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане), може да бъде отнето правото на пребиваване след провеждане на консултации с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане.

Преди налагането на ПАМ са проведени няколкократно консултации с шведските власти, при които е установено, че Т. Ц. е работил в Ш. без разрешение. Същият е бил изведен принудително от Ш. няколкократно. Санциониран е за нарушение на правилата за движение по пътищата и са му повдигани обвинения за маловажни кражби. Т.е. в случая може да се направи обоснован извод за наличието на предпоставки за налагането на ограничителната мярка от компетентните шведски власти.

При издаването на оспорената заповед е взета предвид и разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Установено е, че чужденецът не принадлежи към категориите уязвими лица, няма производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, няма трайни семейни, културни и социални връзки с Б., поради трайното му установяване на територията на Ш., през последните години. Отнемането на предоставеното му разрешение не би засегнало правото му на личен и семеен живот, съгласно чл. 8 от ЕКПЧ.

Съдът не намира за основателно основното, изложено в жалбата оплакване, че при издаването на оспорената заповед не е съобразено иницираното производство по оспорване на наложеното спрямо Т. Ц. ограничение за влизане на територията на Ш. пространство. Не съществува задължение за административния орган служебно да извършва проверки на твърдения на страни в производството по издаването на индивидуални административни актове.

В разглеждания казус оспорващият е предоставил само копия от кореспонденция между него и лице, за което твърди, че негов адвокат. Няма данни за подадена жалба срещу решението на шведските власти, както и информация, до кого е подадена такава жалба, на какъв етап е производството, има ли решение на административен и съдебен орган и т.н.

В тази връзка с определението за насрочване на делото съдът е дал указания на оспорващия, на основание чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, че следва да установи фактите, на които основава своите искания и от които би черпил благоприятни последици. Установяването на факти, имащи отношение към твърдението за оспорване на наложената от шведските власти ограничителна мярка, не бяха представени в хода на настоящето производство.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛА жалбата на Т. Ц., гражданин на Г., чрез адвокат Д. Я. срещу Заповед № 5364з-6173 от 19.12.2024 г. за отнемане на издадено на чужденеца право на постоянно пребиваване, постановена от Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА Т. Ц., гражданин на Г. да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 40,9 (четиридесет евро и деветдесет цента) евро или 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 11724 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..